

Анђелко Заблаћански

Andjelko Zablachanski

КОРАЦИ ОД СНА
STEPS FROM A DREAM

Део песничког опуса

Part of a poetic opus

На енглески превела Дајана Лазаревић

Translated from Serbian by Diana Lazarevich

Алма • Београд / Alma • Belgrade

2022

РЕЧ ПРЕВОДИОЦА

Са песником Анђелком Заблаћанским годинама сарађујем и разговарам о ситуацији у савременој књижевности и издаваштву. Поносна сам на то познанство које је уродило са неколико књига у издању Удружења поетских стваралаца. Ипак, на посебан начин сам срећна што сам коначно сазрела као књижевни преводилац да могу поезију Заблаћанског на преведем на енглески језик.

Најјача инспирација овог сјајног песника је љубав, односно – жена. Понекад је врло стварна, са свим врлинама које жена може да има, а понекад – бајковита, узвишена, савршена. Жена је љубав, жена је жеља, антићевска „плава звезда“, смисао живота. Без ње – не би било ни поезије, па ни самог песника.

„Одувек је ноћ песнике краља“, каже Заблаћански у једној од песама. Тешко је данас наћи тако искреног и чистог лиричара, способног да и најмањи пљусак кише претвори у најзаводљивији стих и опчини читаоца. Сигурна сам да ће сви будући читаоци ове збирке поезије уживати у поетској речи Заблаћанског, како говорници српског, тако и енглеског језика.

Дајана Лазаревић

ПОТРАЖИ МЕ

Потражи ме
у паучини својих сећања
у сузи неисплаканој
у кајању
кад греси навру на очи.

Потражи ме
у замуклом додиру усана
у мирису увелог лишћа
у погледу
као безнађу заборав.

Потражи ме
у огледалу прошлости наше
у немиру твојих снова
у речима
што болно ћуте у теби.

Потражи ме
и кад снег ми све трагове скрије
кад самоћа душу ти сколи
потражи ме
јер једна сенка те још воли.

LOOK UP FOR ME

Look up for me
in the spider web of your memories
in an unshed tear
in remorse
when sins come to light.

Look up for me
in a muffled touch of lips
in the scent of withered leaves
in the look
as the hopelessness of oblivion.

Look up for me
in the mirror of our past
in the restlessness of your dreams
in words
which are painfully silent inside of you.

Look up for me
and when the snow hides all traces from me
when solitude conquers your soul
look for me
because one shadow still loves you.

ЖИВОТ КАО ЕЛЕГИЈА

Ако учиним корак – биће у празно
У тврди оквир наличја среће
У неко доба чудно и лажно
Где човек Човека не сусреће.

На планету где је Човек слуга
Где нема цвећа већ мртвило боја
Где самом себи сам највећа туга
А највећа радост илузија моја.

Где ђурђевак никад не убија зиму
Бићу вечно у окриљу њеном
У хладноћи – пепелу и диму
Прекривен лепе прошлости сеном.

Ех да могу бар сенке да љубим
Мога давно несталог живота
Да са њима снагу из сна будим
И упловим у море лепота.

Лепоту да вратим – с њом да плачем
За погледом што већ тихо стари
Да се одупрем болу све јачем
Да срце за будућност мари.

Корак да буде на срећно поље
Али како – кад наде гробу хрле
Кад нема пута за радост – за боље
Кад авети ме канцама грле.

А корак иде – знам у празно
У тврди оквир наличја среће
У неко доба чудно и лажно
Где човек Човека не сусреће.

Снага где пада у подножја сива
У море без дна што је брзо носи
Пучином која не зна да плива –
Пада на трње – а већ смо боси.

LIFE AS ELEGY

If I take a step – it will be a step in emptiness
In the hard frame of the reverse of happiness
In some strange and false somewhat time
Where a man doesn't meet the Man in line.

On the planet where Man is a servant
Where there are no flowers but a dead colors
Where I am the greatest sorrow for myself
And the greatest joy is only my illusion.

Where a lily of the valley never kills snow
And under her wing I will be forever
In the coldness of ashes and smoke
Covered with beautiful past time shadow.

Oh, if I could at least kiss the shadows
The shadows of my long-lost days
To revive strength from sleep with them
And to sail into the sea of beauties.

To bring back beauty – to cry with her
For a view that is already quietly aging
To resist the pain which is getting stronger
And for my heart to care for the future.

A step to be on the jolly field
But how – when to graves rush my hopes
When there is no joy, no getting better
When ghosts hug me with their claws.

And the step goes – I know – in emptiness
In the hard frame of the reverse of happiness
In some strange and false somewhat time
Where a man doesn't meet the Man in line.

The power falling to the base is gray
Into the endless sea that carries her fast
Across the offshore that can't swim –
It falls on thorns and we're barefoot already.

ИЗГУБЉЕНЕ ЗОРЕ

Ноћас ме је тмина
својим канџама заробила
и у овај позни час
страхове заборављене
из кавеза успомена ослободила.

Дрхтим пред тишином
што ми очи умара
а душу тешким ланцима веже
слутњом
да сам изгубио зоре.

Хтео бих корак да пружим
да себе негде нађем
али посрћем у мраку
а храбрости немам
да капке отворим.

И шта сад да чиним
сам у ноћи овој
кад рукама увек зидове напипам
од камена тешког –
хладних људских душа.

LOST DAWNS

This night darkness
captured me with her claws
and at this late hour
all forgotten fears
from memory's cage she freed.

I tremble in front the silence
which makes my eyes tired
and binds the soul with heavy chains
with foreboding
that I lost the dawns.

I would like taking a step
to find myself somewhere
but I stumble in the darkness
and I have no courage
to open my eyes.

And what to do now
alone in this night
when I always hand touch the walls
of heavy stone –
of cold human souls.

ИГРА СЕНКИ

Да ли си заборавила
игру сенки по телима нашим
сребрне пољупце
у ведрим ноћима
мале мраве у мојим прстима
и све свице
у твојим влажним очима

Памтиш ли још трептаје
у песмама ноћних птица
таласе свежине
у уздаху свитања
уморне капке нетакнутог сна
и луду жељу
да нектар пијемо до дна

Да ли те сећање враћа
у недосањану срећу
и игру лептира
на уснама нашим
нерасцвале руже у недрима твојим
што росу опише
тек миловањем мојим

Да ли си заборавила
разиграни смех вихора
и занос мириса багрема
у твојој коси
на длановима мојим
тихо надлазећи удар дамара
и чуђење
како нас страст не замара

Памтиш ли још тишину
у паузама лудости маште
две упаљене цигарете
благи додир колена
и немушти зов
немиру чула што дрхте у ватри
загрљајима
о којима душа снатри

Да ли све још памтиш
или су сенке пале на сећања твоја
као вео магле
на јесења јутра
и поглед што лута
неизвесним сутра

THE GAME OF SHADOWS

Did you forget?
a game of shadows on our bodies
silver kisses
on clear nights
little ants in my fingers
and all the fireflies
in your humid eyes

Do you still remember the trembles
in the songs of night birds
waves of freshness
in the sigh of dawn
tired drops of untouched sleep
and absurd desire
to drink nectar to the bottom

Does the memory bring you back
to unfulfilled happiness
and a butterfly game
on our lips
unblown roses in your bosom
which describes dew
just by my caressing

Did you forget
playful laughter of the whirlwind
and the ecstasy of the scent of the acacia
in your hair
on my palms
the quietly approaching tickings of organs
and amazement
how passion doesn't tire us

Do you still remember the silence
in the pauses of the imagination's madness
two lighted cigarettes
gentle touch of the knee
and a mute call
to the restlessness of the senses trembling in the fire
and in the hugs
of which the soul dreams

Do you still remember everything
or the shadows have fallen on your memories
like a veil of mist
on autumn mornings
and on a wandering gaze
uncertain in the view of tomorrow

УСАМЉЕНЕ ДУШЕ

О, да ли постоји негде сакривена
У беспућу неком – од света далека
Бродоломно слична душа усамљена
Или свако биће само очај чека

И да ли се туге некад (негде) сретну
Док самоћи трен је бескрајан кô море
Или не препознаш патњу истоветну
Одевену само у туђе одоре

И зашто прост осмех мора да се снатри
Јер ретко кад слети на усне очаја
Те као опсена трепери у ватри
Запаљене маште – наде и смираја

Зато у свом болу не знаш јаде туђе
А можда је твоја мука ипак мања
И сујета свака опако оруђе
Кад живот изгуби потребу да сања

LONELY SOULS

Oh, is there hidden somewhere
In some roadlessness – far from the world
A shipwrecked, similar lonely soul
Or every being waits for only despair

And do sorrows ever (somewhere) meet
While the moment of solitude is endless as the sea
Or you don't recognize the same suffering
In other people's clothes dressed only

And why a simple smile must be dreamed up
'Cause it rarely lands on the lips of despairs
It trembles like an illusion in the fire
Of flaming dreams – of hopes and silence

That's why in your pain you don't know other one's
And maybe your torment is less than theirs
And every vanity is a wicked tool
When life loses its need to fool

ЈЕСЕЊА ЧЕЖЊА

Одлетеше ласте из снова и јаве;
Све лагано вене на стази живота;
Само вране гракћу, круже изнад главе,
А душу притиска тишина љивота.

Све што некад беше као да и није;
У трептају ока тек јави се слика,
Као сан без боје што страхове крије
Сећањем се вуче чежња превелика.

И зашто ме буде сред ноћне тишине,
Авети већ давно минулог чезнућа;
Кад не знам да нађем путе из маглине,
Ни где се сакрише умилна пренућа.

AUTUMN LONGING

Swallows flew away from dreams and reality;
Everything on the path of life is withering slowly;
Only crows croak, circling above our heads
And the soul is oppressed by the silence of reliquary.

Everything that used to be as if it wasn't;
In the blink of an eye, a picture appears
Like a colorless dream that hides the fears
The longing in the memory is too big.

And why wake me in the mid of night's silence
Ghosts of already long-vanished longings;
When I can't find my way out of the fog,
Or where were hidden the sweet tremblings.

КОРАК ОД СНА

Корачам

Али корака нема
Или је тло од снова
Или корак без сна.

Гледам

Али видик се губи
Или су очи разроке
Или огледало разбијено.

Слушам

Али чујем само тишину
Или је ноћ у песми
Или песма не звони.

Пипам

Али само даљину нађем
Или су мисли залутале
Или снови не постоје.

A STEP FROM A DREAM

I'm walking
But there are no steps
Or the soil is of dreams
Or a dreamless step.

I'm watching
But the view is lost
Or the eyes are lazy
Or it's a cracked mirror.

I'm listening
But I only hear silence
Or the night's in a song
Or the song doesn't place.

I touch
But I only find the distance
Or the thoughts wandered
Or dreams don't exist.

ВАВЕДЕЊСКА НОЋ

Опрости ми Мајко Божија
За сваку реч
Коју ноћас грешан изустих
И што се жудњи сопственој дадох
А у мислима сачувах блуд
Са женом анђеоског лица
У телу виле са Онтарија
Погледом као
Бљесак сунца над Миљацком
И грудима
Као летњи врхови Јахорине
Опрости што пожелех
Да њене нежне руке
Уберу златни клип
У питомини мачванске равнице
Опрости и њој
Безгрешна Мајко
Што у незнању
Сваку моју реч у осмеху свом
Чува као свитање над Србијом.

NIGHT OF THE PRESENTATION OF MARY

Forgive me, Mother of God
For every word
Which was said by me immoral
And for giving myself to my longings
And in my mind I kept adultery
With a woman with an angelic face
In the body of a fairy from Ontario
With a look like
A flash of the sunshine over Miljacka¹
And with her bosom
Like the summer peaks of Jahorina²
Sorry I wished
Her gentle hands
To take the golden piston
In the tameness of the plain Mačva³
Forgive her too
Immaculate Mother
Because in ignorance
Every word of mine in her smile
She keeps as dawn over Serbia.

¹ The Miljacka is a river in Bosnia and Herzegovina. It passes through Sarajevo – the largest city in BiH. – t/n.

² Jahorina is a mountain in Bosnia and Herzegovina. It's part of the Dinaric Alps. – t/n.

³ Mačva is a geographical and historical region in the northwest of Central Serbia. It lays on two rivers – the Sava and the Drina. – t/n.

НАША НОЋ

Ћуте тренуци сећања
Пред уздахом истине јасног сна
Жудње далеке
Још само врисак не зна
Даљину сасвим да сакрије
У мојој соби
Док пред огледалом судбине
Стојимо нас двоје
Одевени одорама голотиње
У превеликој чежњи
Да смо и од сна већи и ближи
Загрљају свитања у нама

OUR NIGHT

Moments of memory are silent
Before the sigh of the truth of a clear dream
Of far away cravings
Just the scream doesn't know yet
To hide the distance completely
In my room
While in front of the mirror of destiny
The two of us are standing
Dressed in clothes of nudity
In too much longing
That we are bigger and closer than a dream
In hugging of the dawns within us

ТРЊЕ У ОЧИМА

Шта ли то срце стегне
И трње у очи ми проспе
Шта лице згужва – згрчи
Кад на даљину што те крије
И твоје ћутање помислим

Шта ми то на усни дрхти
У несаници чежње јасне
И шта ме гони да болно вриснем
У ветру што хучи твоје име

Шта ми у уху – шта у грлу
Тишином звони мноштво жена
И један једини траг
Што теби води
Једва нађеној – а већ изгубљеној

THORNS IN THE EYES

What tightens the heart
And thorns spills in my eyes
What wrinkles your face in spasm
When I think of the distance that hides you
And of your silence

What trembles on my lip
In insomnia of distinct longing
And what steers me to scream painfully
In the wind that blows your name

What in my ear – what in my throat
A bunch of women rings in silence
And one significant clue
What leads me to you is
Barely found – and already lost

КАД ПЕСНИК

Кад песник постане човек
Једно дете је одрасло
Један сан се угасио
И једна тишина
Престала да звони

Кад песник постане човек
Усне му буду горко хладне
Мисли тешке и грубе
А срце стишано
У једноличном ритму

Кад песник постане човек
Они што су га сретали
Више га неће препознати
Они који нису –
Никад га неће ни срести

Кад песник постане човек
Ни он неће знати
Да све – некако
Нормалније га боли
И да јеца другачије сасвим

WHEN A POET

When a poet becomes a man
One child has grown up
One dream was ended
And one silence
Stopped ringing

When a poet becomes a man
His lips are bitterly cold
Thoughts are heavy and harsh
And the heart is quiet
In a uniform rhythm

When a poet becomes a man
Those who met him
Won't recognize him anymore
Those who never met –
Never will meet him

When a poet becomes a man
He won't know either
That everything – somehow
Hurts him more normally
And that he sobs quite differently

РЕЧИ У ВРЕМЕНУ

Убио бих време што преда мном стоји
Мада неумитно јури ми кроз жиле
Као да су прошли сви тренуци моји
А у мени да се тек сад буде силе

Срушио бих снове што ми машту пеку
Мада с њима само знам да још постојим
И тек тада умем да препливам реку
Чијег вира жудње у себи се бојим

Разбио бих слутње у празнини ока
Мада не знам где бих сакрио нигдину
Јер тек у погледу реч стоји дубока
Да љубав једино зна бола суштину

WORDS IN TIME

I would kill the time that stands before me
Although it relentlessly runs through my veins
It's as if all my moments are finished
And in me the forces are woken up now

I would shatter dreams that burn my imagination
Although with them I just know I exist still
And only then can I swim across the river
Whose source of longing in myself I fear

I would smash the premonitions in the eye's emptiness
Although I don't know where to hide the neverland
'Cause only in the look the word deeply stands
That only love knows the essence of pain

ХОЋУ ЖЕНУ

Хтео бих

Да заспим сном дужим него еон цео

Да заспим у крилу једне жене

Коју дуго тражим и која мене чека негде

И не питај

Да ли има име или се крије иза надимака

Да ли говори лепе или ружне речи

Ни да ли јој је осмех звонак као хладно јутро

Не питај

Има ли младеж изнад горње усне

Да ли је млада или само витка

Ни да ли су јој дуге ноге а косе бујне

Не питај

Да ли сам волео баш такве жене

Да ли сам их грлио пијан или трезан

Ни да ли само љубих похоту у њима

Не питај

Да ли сам им дао икад ишта

Ни да ли су оне пружиле мени нешто

Не питај – не знам

Јер слутим
Само једну жену – жену без имена
Са очима што имају боју моје туге
И погледом заденутим
Једино у лутању мојих зеница

Слутим жену
Чије усне имају укус пољубаца
А које никад љубиле нису
Јер она не љуби уснама него душом

Слутим жену
Која никад није рекла реч Љубав
А о њој ћутањем наглас зборила

Слутим жену
Чије груди не миришу пожудом
Већ страшћу и чежњом чистом

Слутим само
Жену којој дрхтим утробом
А она у мојој оданости надмоћна и тиха
Као да на престолу седи

И хтео бих
Али још увек стојим сам
Заробљен раскршћима љубави и несанице

I WANT A WOMAN

I would like
To sleep a dream longer than the whole eon
To fall asleep in one woman's lap
Long time desired and waiting me somewhere

And don't ask
Does she have a name or is hiding behind nicknames
Whether she speaks nice or ugly words
Nor does her smile ring like a cold morning

Don't ask
Does she have a mole above the upper lip
Is she young or just thin
Or if her legs are long and her hair is lush

Don't ask
Did I love women like that
Did I hug them drunk or sober
Or did I just love the lechery in them

Don't ask
Did I ever give them anything
Nor did they give me anything
Don't ask – I don't know
Because I think of

Only one woman – a woman without a name
With eyes that have the color of my sadness
And her look fixed
Only in the wandering of my pupils

I think of a woman
Whose lips taste like kisses
And which never kissed
Because she doesn't kiss with her lips but soul

I think of a woman
Who never said the word Love
But she spoke aloud about it in silence

I think of a woman
Whose bosom doesn't smell of lechery
But of passion and pure longing

I'm just thinking of
A woman before whom I tremble
And she is superior and quiet in my loyalty
Like sitting on a throne

And I want her
But I still stand alone
Captured by the crossroads of love and watchfulness

АПРИЛСКА ЕЛЕГИЈА

И лије киша, хладна лије
Нејаком зрачку нигде трага
Пред сивилом се сивило крије
Душом се дан вуче кô рага

Недогледом зловоља расте
И цваст би с воћки да побегне
Због повратка кају се ласте
Од умора бор би да легне

Сутон стиже већ пун горчине
Ноћ се с месецом срести неће
О јадно је све без ведрине
Јер ведрином се радост креће

APRIL ELEGY

And it's raining, it's pouring a cold
There is no sign of a faint ray
Gray hides in front of the gray
A day draws in soul like a worn-out horse

The resentment grows in indefinite
And blossom would escape from the fruit trees
The swallows regret their returning here
And the pine would lie down from fatigue

Twilight's already coming, full of bitterness
The night won't meet the moon clarity
Oh, without serenity everything is lame
Because the joy moves with serenity

ТИШИНА ВРЕМЕНА

Ништа ме не боли сем очију њених
Мисли су ми празне само срце куца
Хладно од плускова суза залеђених
У заборављеним изгревцима сунца

Ништа ме не боли сем ноћи у дану
У поглед ми стао зид камени цео
И осећам дах њен на уморном длану
Док између нас је сав од ћутње вео

Ништа ме не боли сем умор времена
Обешене о врат казаљке што ћуте
У трагу усана нада затурена
И додири што их обзорја још слуте

Ништа ме не боли сем јутра далеког
Глувог од цвркута птица с грана туђих
И рамена мога само за њу меког
Ништа ме не боли сем снова најлуђих

SILENCE OF TIME

Nothing hurts me except her eyes
My thoughts are empty only heart beats
It's cold from the showers of icy tears
In the forgotten sunrise sparklings

Nothing hurts me except night in the day
The whole stone wall came into my view
And I can feel her breath on my tired palm
While there is a veil of silence between us

Nothing hurts me except the fatigue of time
Hour hands that are hanging on the neck
My hope lost in the pathways of lips
And touches what the horizons still sense

Nothing hurts me except distant morning
Deaf from the birds chirping from far branches
And from my shoulder soft just for her
And nothing hurts me except maddest dreams

ОЧАЈНА ПЕСМА

Одакле до мог ува допиру ти звуци
Кад нит славуј пева – нит се буди ћук
Ни мртве деце мајчински јауци
Већ уморног бића најтамнији мук

Одакле у поглед пале су сене
Кад небом се месец игра пун жуди
А негде већ свићу зоре румене
Можда тама душе којој бол суди

Одакле на длану ми сан трновит
Кад нит спавам – нит сну будан сам вичан
А срцем не лута ни јед тајновит
Можда тек буђењу бес јако сличан

DESPAIR SONG

Where do these sounds come from to my ear
When no nightingale sings – no owl wakes up
And no even dead children's mother moans
Already a tired being, the darkest silence

Where the shadows fell from in my view
When the moon is playing in the sky
And somewhere the dawns are already born
Perhaps the twilight of the soul by pain judged

From where in my palm the dream is thorny
When I have no dreams, not even when sleeping
Not even bitterness wanders in my heart
Maybe it's just anger resembling the awakening

СУДБА ПЕСНИКОВА

Одувек је ноћ будила песнике
Златним кључем душе им отварала
А онда цепала живота слике
Да свака пред стихом изгледа мала

Одувек је ноћ с песником плесала
Танго плиме мисли и осећања
Усред барке без једра и весала
И немиром обузетог сазнања

Одувек је ноћ песнике крала
Стварности, свету и њима самима
Да би тек пред свитање моћ им дала
Да у стиху трају – времена недрима

THE FATE OF THE POET

Night has always woken up poets
It opened their souls with the golden key
And then it split their images of life
That each before the verse looks trifling

Since always danced a night with a poet
Tango of the tides of thoughts and feelings
In the middle of a boat without sails and oars
And the restlessness of obsessed knowledge

The night has always stolen poets
Realities, from the world and themselves
To give them power just before dawn
To last in the verse – in the bowels of time

ТУ ОКО НАС

Срушило се време на кровове брига
На зидине голе куће без прозора
Испарили дани у котлу с верига
У мислима ћути нека давна зора

Све се дрско врти круговима пакла
Пркосећи блудно свевидећем оку
Да све се разбије кô да је од стакла
Док човека гоне кô на пашу стоку

А свет већ урања у сопствену тмину
И мноштво већ кличе умирању части
Ореол би свецу кô капут да скину
И да се насладе у све горчој сласти

А аветном кућом звони ехо плача
Јецају потомци – ридају сви преци
Празнина у свему од свести је јача
Јер ране су љуте – пеку злобе меци

HERE AROUND US

Time has fallen on the roofs of care
On bare walls of house with no windows
Days evaporated in a cauldron with chains
An ancient dawn in my mind is silent

It all revolves around the circles of hell
Defying the lewdly all-seeing eye
To demolish everything as if it were of glass
While a man is chased like grazing cattle

The world is already plunging into own darkness
And crowd demands already the death of honor
They would take an aureole off the saint's coat
And would enjoy in their caustic bitterness

And in ghostly house rings a crying echo
Descendants are sobbing – all ancestors sobbing
The emptiness in all from conscience is stronger
Because the wounds are angry – bullets of evil burn

ОКТОБАРСКИ СУТОН

Западно небо и лишће топола
У истој боји умируће страсти,
Поглед у трагу урезаног бола,
А над свиме зрелих плодова сласти –
Долазећа ноћ као смола.

Фењери дана згасли преко пола
И јато врана на бразде је пало,
А на стражи јасика скоро гола
Ђутећи, зна скриће је, ево још мало –
Долазећа ноћ као смола.

На небу испрегнута Велика кола,
Иза облака повезани вранци,
А с друге стране истог стола
Угашене звезде – трезни пијанци –
Долазећа ноћ као смола.

OCTOBER TWILIGHT

Western sky and poplar leaves
In the same color of dying passion,
A look in the traces of engraved pain,
And above all the ripe sweet fruits –
The coming night is like pitch.

The lanterns of the day went out in half
And a flock of crows fell on the furrows,
And on guard the aspen is almost naked
It's silent, 'cause it knows, just a little more –
The coming night is like pitch.

Big Dipper is unharnessed in the sky,
Behind the clouds are hitched black horses,
And on the other side of the same table
Extinct stars like sober drunks –
The coming night is like pitch.

МАЛИ НОЋНИ СТИХОВИ

Бр. 10

Ноћ – на свитку беле свиле
уздах ми
твоје душе ко јагње спава
а на длану
на ком су биле
све чежње бескриле
док не знадох да ти
моја си поплава
смеха у оку
суштине постојане
слатке ми тајне

LITTLE NIGHT VERSES

No. 10

Night – on a scroll of white silk
my sigh
of your soul sleeps like lamb
and in the palm
on which were
all wingless longings
until I didn't know
that you are my flood
of laughter in the eye
the essences of a constant
my sweet secret

МАЛИ НОЋНИ СТИХОВИ

Бр. 20

Ноћ ме врло лако
тминама
као сироче свако
као ничију срећу поклони тек тако
али мисао о нама
твој поглед благ
душа што за ме трепери
једино може да мери
колико смо од тмина јачи
док те даљином свлачи
у мени смирен нетраг

LITTLE NIGHT VERSES

No. 20

The night very easy
in the darkness
like every orphan
as no one's gift just gives me away
but the thought of us
your mild look
a soul that trembles for me
it can only measure
how much stronger we are than darkness
as undresses you in a distance
a calm untraced inside of me

МАЛИ НОЋНИ СТИХОВИ

Бр. 99

Ноћ између капи кише
згужвала псећи уморни лавез
и топот уплашених коња
док сав на трулеж воња
посрнули сталеж
и моје срце - то страсти згариште
а знам постоји жена
што под пепелом за ме ружу чува
у очима бисере црне
од којих ми дах утрне
кад уста нема и сува
њена доња усна такне путена

LITTLE NIGHT VERSES

No. 99

Night between raindrops
crumpled the dog's tired bark
and the thud of frightened horses
while it all smells like rot
stumbled citizens
and my heart – passions burnout
and I know there is a woman
which keeps a rose under the ashes for me
in the eyes keeps black pearls
from which my breath fainted
when I have no the mouth and her dry
lower lip sensually touches

МОГЛО ЈЕ ТАКО

Ленки Дунђерској

Шта траже њене незреле године
На прагу моје куће од успомена
Кад су моје ноћи све без месечине –
Она ни себи јасна тако занесена

Кад закуца смем ли отворити врата
Не од страха за ме, јер га нема више
Већ да ћу разбићи снове јој од злата
Илузију само што занос избрише

Зашкрипаше двери, стоји испред мене
Како да удахнем ваздух што нас дели
Мисли виде дете – срце обрис жене
Напред или назад – шта је корак смели

Заустих реч мудру, али већ је љубим
Жена је – осете немирни ми прсти
Док мислима себи кô злочинцу судим
Пред ђаволом страст ме у бестиду крсти

Испија ме жедна – сан се с јавом бори
Руке су нам пуне нејасних недаћа
Ал' кроз мене теку усахли извори
А њеним недрима капи медног саћа

Грешна ли је жудња у њој и у мени
Или да је пустим чежњом да изгори
Не знам – али грлим све у младој жени –
И зар пољуб грех је кад се чисто воли

IT COULD HAVE BEEN SO

For Lenka Dundjerski⁴

What her youthful years are looking for
On the doorstep of my house of memories?
When my nights are all with no moonlight –
She – delighted, not even catching on herself

When she knocks, can I open that door?
With no fear for me, cause it is no more.
But I'm going to shatter her golden dreams,
The illusion erased only by ecstasy.

The door creaked, she stands in front of me.
How to breathe the air that separates us?
Thoughts observe a child, the heart – a woman's shape.
Forward or backward – what a bold step.

I said a clever word, but already kissing her.
She is a woman – my unsteady fingers feel.
In my thoughts I judge myself as a criminal;
Lust lustrates me in disgrace in front of the devil.

⁴ Jelena Lenka Dundjerski (1870-1895) was the daughter of Lazar Dundjerski, a producer and trader of grain from Vojvodina. Great love and inspiration of the poet Lazar Laza Kostić (1841-1910). She died of typhus in Vienna at the age of 25, although there are speculations about suicide due to impossible love. – t/n.

She drinks me thirsty – dream against reality.
Our hands are cramped of vague sufferings.
But dried-up springs flow through me
And in her bowels – drops of a honeycomb.

Is the unholy desire in her and me the same?
Or to only let her burn with her longings?
I don't know – but hug everything in maiden –
Is our kiss a sin if we love purely?

WORD OF THE TRANSLATOR

I have been coworking with the poet Andjelko Zablaćanski for years and discussing the situation in contemporary literature and publishing. I am proud of that acquaintance, which resulted in several books published by the Association of Poetic Creators. However, I am exceptionally delighted that I have finally matured as a literary translator so that I can translate Zablaćanski's poetry into English.

The strongest inspiration of this gifted poet is love, that is – a woman. Sometimes she is very real, with all the virtues that a woman can have. Sometimes she is a fairytale, sublime, perfect. A woman is love. A woman is desire, the “blue star“ from the poetry of Miroslav Antić, the meaning of life. Without her – there would be no poetry and no the poet himself.

“Night has always stolen poets,“ says Zablaćanski in one of the poems. It is difficult today to find such an upright and pure lyricist. He is capable of turning even the slightest shower of rain into the most seductive verse and to bewitch the reader. I am assured that all future readers of this collection of poetry will enjoy the poetic word of Zablaćanski, both speakers of Serbian and English.

Diana Lazarevich

БЕЛЕШКА О ПЕСНИКУ

Анђелко Заблаћански, рођен је 4. децембра 1959. године у Глушцима код Богатића. Школовао се у родном месту, Сремској Митровици и Новом Саду. Поезију, афоризме и кратке приче пише од ране младост.

Објавио је збирке песама: Рам за слике из снова (1992), Игра сенки (2004), Птица на прозору (2007), Сан напукле јаве (2009), Раскршћа несанице (2012), Пијано праскозорје (2014), Мали ноћни стихови (2019), Ноћи вучјег зова (2020), Перо, метафоре, тинта – изабране песме (2021); збирку афоризама Палацање (2006); збирку превода руске поезије Од Пушкина до Капустина (2019); књигу прозе, афоризама и сатиричне поезије Иза линије (2020).

На 21. Шумадијским метафорама у Младеновцу (2008), у категорији кратке приче, добио је прву награду за приповетку Везирове сузе.

На санктпетербуршком поетском фестивалу Поезија улице (2014) освојио је равноправно прво место са још четири песника песмом Добročинство (Барону Штиглицу).

Песме су му преведене на руски језик и објављено у руским часописима, а такође и на енглески, белоруски и бугарски. Афоризми су му преведени на македонски и објављени у Бисери балканског афоризма (2010).

Приређивач је добро прихваћених и посећених интернет сајтова светске и наше поезије. Главни је уредник часописа за књижевност Суштина поетике.

Члан је Удружења књижевника Србије.

Живи у Глушцима.

BIOGRAPHY OF THE POET

Andjelko Zablačanski was born on December 4, 1959 in Glušci near Bogatić. He was educated in his hometown, Sremska Mitrovica and Novi Sad. He has been writing poetry, aphorisms and short stories since his early youth.

Zablačanski has published collections of poems: *Frame for Dream Pictures*, 1992; *Game of Shadows*, 2004; *Bird at the Window*, 2007; *Dream of a Cracked Reality*, 2009; *Crossroads of Insomnia*, 2012; *Drunk Dawn*, 2014; *Little Night Verses*, 2019; *Nights of the Wolf Call*, 2020; *Pen, Metaphors, Ink – selected poems*, 2021. *Collection of aphorisms: Tong Slapping*, 2006. *Book of Prose, Satirical Poetry and More: Behind the Line*, 2020.

At the 21st Šumadija Metaphors in Mladenovac (2008), in the category of short story, he won the first prize for the short story *Vizier's Tears*.

At the St. Petersburg Poetry Festival Poetry of the Street (2014), he won an equal first place with four other poets with the poem *Charity* (dedicated to Baron Stiglitz).

His poems have been translated into Russian and published in Russian magazines, as well as in English, Belarusian and Bulgarian. His aphorisms were translated into Macedonian and published in *Pearls of the Balkan Aphorism* (2010).

Zablačanski is the organizer of well-accepted and visited Internet sites of world and our poetry. He is the editor-in-chief of the literary magazine *Essence of Poetics*.

He is a member of the Association of Writers of Serbia.
He lives in Glušci.

САДРЖАЈ/ CONTENTS

РЕЧ ПРЕВОДИОЦА	5
ПОТРАЖИ МЕ.....	6
LOOK UP FOR ME.....	7
ЖИВОТ КАО ЕЛЕГИЈА	8
LIFE AS ELEGY	10
ИЗГУБЉЕНЕ ЗОРЕ	12
LOST DAWNS	13
ИГРА СЕНКИ.....	14
THE GAME OF SHADOWS	16
УСАМЉЕНЕ ДУШЕ	18
LONELY SOULS	19
ЈЕСЕЊА ЧЕЖЊА	20
AUTUMN LONGING.....	21
КОРАК ОД СНА	22
A STEP FROM A DREAM.....	23
ВАВЕДЕЊСКА НОЋ	24
NIGHT OF THE PRESENTATION OF MARY.....	25
НАША НОЋ	26
OUR NIGHT	27
	63

ТРЊЕ У ОЧИМА	28
THORNS IN THE EYES.....	29
КАД ПЕСНИК	30
WHEN A POET.....	31
РЕЧИ У ВРЕМЕНУ	32
WORDS IN TIME	33
ХОЋУ ЖЕНУ	34
I WANT A WOMAN.....	36
АПРИЛСКА ЕЛЕГИЈА.....	38
APRIL ELEGY	39
ТИШИНА ВРЕМЕНА.....	40
SILENCE OF TIME	41
ОЧАЈНА ПЕСМА.....	42
DESPAIR SONG	43
СУДБА ПЕСНИКОВА	44
THE FATE OF THE POET	45
ТУ ОКО НАС.....	46
HERE AROUND US	47
ОКТОБАРСКИ СУТОН	48
OCTOBER TWILIGHT.....	49
МАЛИ НОЋНИ СТИХОВИ.....	50
LITTLE NIGHT VERSES.....	51

МАЛИ НОЋНИ СТИХОВИ.....	52
LITTLE NIGHT VERSES.....	53
МАЛИ НОЋНИ СТИХОВИ.....	54
LITTLE NIGHT VERSES.....	55
МОГЛО ЈЕ ТАКО	56
IT COULD HAVE BEEN SO	58
WORD OF THE TRANSLATOR.....	60
БЕЛЕШКА О ПЕСНИКУ	61
BIOGRAPHY OF THE POET	62